

Het laatste document!

Het laatste document!

Getty Lenaerts

Schrijver: Getty Lenaerts
Coverontwerp: Getty Lenaerts
ISBN:
© Getty Lenaerts

INLEIDING

De vier vrienden besloten hun zomervakantie door te brengen op het landhuis. Daarvoor werden ze eerder ook uitgenodigd door Maria.

Ze keken uit naar een ontspannende vakantie en zouden samen leuke dingen doen.

Hun plannen werden opzij geschoven, nadat de mannen hoorden van een vermist familielid in een ver land. Hun avontuurlijke geest was gewekt en ze vertrokken.

Op het landhuis stapelden de spanningen zich op en geheime documenten zorgden voor een sfeer van geheimzinnigheid...

HOOFDSTUK 1

Lucas zat met Tess aan de ontbijttafel. Hun wittebroodsweken lagen al geruime tijd achter zich. De zomer had zich nog niet gewonnen gegeven en de zon deed een extra inspanning om het Landhuis te verwarmen.

Er was hard gewerkt de laatste maand, Tess moest nog veel leren en miste Maria bij het werk. Maria was degene die altijd alles perfect had bijgehouden en onderhouden, maar was al enkele weken opgenomen in het hospitaal.

Ze had gevraagd om alles stil te houden, en te wachten tot ze terug thuis was.

Lucas respecteerde haar vraag en had niemand iets gezegd over wat er gebeurd was na de mededeling dat hij en Tess een baby verwachtten.

Het hele gebeuren had een diepe indruk nagelaten op Tess, die helemaal niet op de hoogte was van wat Maria wou zeggen. Alleen Julia en Juan zouden meer weten, maar er werd niet met hen over gesproken. Ook in de keuken waar anders zo een leuke sfeer hing, was het stil. Sofia liep al zuchtend rond en Gustaaf begon zich zorgen te maken over zijn vrouw.

De avonden waren ook niet meer zoals voorheen, geen koffie in de salon, ieder ging naar zijn vertrekken en bracht de avond alleen door.

De laatste avond voor Maria terug thuis kwam, kwam Sofia afruimen na het avondeten en vroeg: “Willen jullie koffie in de salon?”

Tess en Lucas keken verwonderd naar haar en dan naar elkaar.

Sofia vroeg nogmaals: “Willen De Heer en Mevrouw koffie in de salon?” en maakte daarbij een buiging.

Dat herinnerde Lucas aan een moment in zijn kinderjaren, toen een keukenhulpje dat zo kwam vragen aan zijn ouders. Hij begon te lachen en zei: “Heel graag Fraulein.”

Sofia en Gustaaf begonnen ook te lachen. Tess wist niet wat er gebeurde en keek van de één naar de ander.

Lucas vertelde haar dan dat dit vroeger door een jong meisje op die manier gevraagd werd aan zijn ouders.

Het ijs was weer gebroken en ze gingen met vier naar de salon om koffie te drinken.

“Dank je Sofia, het werd tijd om weer onze traditie op te nemen. We zijn nog steeds niet hersteld van het moment dat Maria ons zo deed schrikken. Ik kijk ernaar uit om haar morgen weer bij ons te hebben. Hopelijk is ze voldoende terug op krachten om haar taak terug op te nemen. Ik begrijp niet hoe ze het heel die tijd alleen heeft kunnen doen.” zei Lucas. “Tess doet wat ze kan,

maar ik wil dat ze regelmatig rust neemt, ze moet aan onze baby denken.”

“Er is nu minder werk buiten, Maria is liefst buiten bezig, de frisse lucht zal haar goed doen. Ze was de laatste tijd erg vermagerd en ze was al slank. Heb je nog niets van Alex vernomen?”

“Nee Sofia, enkel van Juan en Julia, ze vroegen hoe het met Tess ging. En hoe Maria de mededeling had verwerkt. Ze hadden verwacht dat ze haar zou contacteren en Julia was heel verwonderd dat ze niets hoorde van Maria.”

“Heb je haar niet gezegd dat Maria in het hospitaal is opgenomen?”

“Nee, Maria had gevraagd om het stil te houden. Morgen is ze weer thuis, dan kan ze zelf weer haar beslissingen nemen.”

De zomer was zo mooi begonnen, maar met de vermissing van Lucas had alles een wending genomen. Lucas was vaak met zijn gedachten elders. Hij dacht dan aan Maria en voelde zich schuldig. Tess was verdrietig wanneer ze haar geliefde zo in gedachten zag wegdromen.

Gustaaf vroeg aan Tess; “Hoe voel jij je nu Tess? Je bent al een paar maanden zwanger en eigenlijk zouden jullie beiden gelukkig moeten zijn, maar ik merk amper nog iets van de eerdere vrolijkheid. Daar maak ik me zorgen over. Dit huis heeft de laatste tijd te weinig bewoners gehad met een lach op het gezicht. Wanneer gaan we weer eens een feestje geven? Laat ons wat vrienden

uitnodigen en maak weer eens wat plezier. Je ouders, vooral je mama, was telkens degene die hier alle duistere gedachten wist buiten te krijgen. Dan nam Maria die taak over, maar wie doet het nu?”

“Je hebt gelijk Gustaaf! Ik ben maar pas hier komen wonen, maar het is nu ook mijn thuis. Ik wil graag ons kind opvoeden in een huis waar gelachen wordt, waar vreugde heerst en heel veel liefde onder elkaar. Ik vraag Nora om te komen logeren, is dat goed voor jou Lucas?” Hij gaf haar een kus en zei: “Doe maar mijn kleine vrouwtje.”

Meteen volgden nog voorstellen, maar ze moesten toch eerst met Maria praten. Iets organiseren zonder haar mening te horen kon gewoon niet.

HOOFDSTUK 2

In het dorp aan de berghutten was Juan met Max de hutten gaan controleren. Hij wandelde alle dagen de bergen in, zijn gedachten gingen uit naar de dagen in het Landhuis bij Maria. Juan had al weken niets meer vernomen van zijn zoon en maakte zich zorgen. Hij wou er met Julia over praten, maar ook zij leek steeds ver weg met haar gedachten. Het leek wel of ze allemaal een virus te pakken hadden, een virus van terneergeslagenheid. Daar moest iets aan gedaan worden.

Hij stapte naar huis, onderweg stapte hij de plaatselijke bloemenwinkel binnen en kocht een boeket rozen voor zijn vrouw. Dan stapte hij al fluitend naar huis. Julia hoorde hem aankomen en keek verwonderd toen hij binnenkwam met zijn handen achter de rug.

Hij stak de ruiker bloemen aan haar uit en haar gezicht veranderde meteen in een glimlach. "Oh, dank je Juan. Zo lief van je!" Ze gaf hem een kus.

Ze zette de rozen in een vaas en vroeg of hij iets wilde drinken.

Ze gingen bij elkaar op de sofa zitten en dronken een glaasje wijn. "Dat is lang geleden hé vrouwtje, we zijn precies vergeten hoe we moeten genieten van elke dag. Elke dag is een geschenk van onze Lieve Heer. Dat mogen we niet vergeten."

“Je hebt gelijk Juan, maar soms zijn de zorgen om kinderen zo intens dat je er steeds mee bezig bent.”

“Ja, ik vraag me af hoe het is op het Landhuis. Met onze zoon...”

“Als we niets doen, geraken we geen stap verder. Zullen we eens tot daar rijden, of onze Alex eens gaan opzoeken?”

“Ja, maar zo ongevraagd bij iemand op de stoep gaan staan? Het is niet even naast de deur he. Ik probeer nog eens met een berichtje te sturen. Er zal toch wel eens iemand reageren he.”

Juan schreef diezelfde avond een mail naar Alex en ook een mail naar Maria. Hij drong erop aan dat ze zouden antwoorden uit respect voor de ouders en vrienden.

De dag nadien kreeg Juan een mailtje terug van een vriend van Alex. Hij was net op het appartement van Alex en zag dat er al meermaals was gebeld. Hij keek de administratie eens na, ook de mails en zag dan de mail van Juan. Hij schreef:

Alex was enkele dagen weggegaan om te gaan vissen en zijn gedachten eens wat te ordenen en in het terugkomen was hij aangereden door een bestuurder onder invloed. Hij was met zijn hoofd hard tegen de voorruit terechtgekomen en buiten bewustzijn naar het hospitaal gebracht. Daar ligt hij nog steeds, maar wel terug bij bewustzijn. Hij lijdt momenteel aan geheugenverlies. Dus dat zal nog wel een poosje duren.